

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

MKI/ J.nr. 2006-439

Folketingets Socialudvalg

Dato: 23. februar 2007

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 26. januar 2007 følger hermed socialministerens svar på spørgsmål nr. 92 (SOU Alm. del).

Spørgsmål nr. 92:

”Ministeren bedes kommentere det tilfælde, hvor en hjemløs med hjælp fra kommunen eller fra en boform for hjemløse har fået en bolig, og hvor den pågældende igen har mistet den på grund af huslejerestance, fordi vedkommende ikke har klaret at deltage i aktivering eller at tage et anvist job, hvorefter kontanthjælp eller understøttelse er blevet stoppet eller hjælpen er blevet nedsat som sanktion for ikke at stå til rådighed for arbejdsmarkedet? I forlængelse heraf bedes ministeren oplyse i hvor mange tilfælde noget lignende er sket i perioden 2002-2006, og i den udstrækning, spørgsmålet ikke kan besvares umiddelbart, vil ministeren så tage initiativ til en undersøgelse, der kan belyse dette?”

Svar:

Socialministeriet har ikke statistik, der kan belyse det i spørgsmålet beskrevne sagsforløb. Jeg har indhentet følgende fra beskæftigelsesministeren:

”Hverken den nuværende regering - eller tidligere regeringer baseret på andre partikonstellationer - vil kunne afvise, at et tilfælde som det nævnte ville kunne forekomme. Som det vil være spørgeren bekendt, er fænomener som krav om betaling af husleje, rådighed og reduktion i hjælpen som følge af sanktioner ikke nye påhit.

Spørgsmålet er imidlertid, om den hjemløse i tidligere tider ville være blevet fanget op af systemet på samme måde som pågældende ville blive fanget op i dag. Spørgsmålet er, om den hjemløse ikke blot var blevet henvist til en passiv kontanthjælp som opgivet af systemet – med et stempel i panden med et ”dur ikke”.

I dag har kommunerne en styrket pligt til at følge op på sådan en situation. Med initiativet ”**En ny chance til alle**” vil den pågældende blive fanget op hurtigt. Med dette initiativ vender vi bunken, og giver de udsatte det, der er brug for, for at komme videre.

Det kan forekomme, at kommunens anstrengelser vil være forgæves, så nogle til slut ender i en boform for hjemløse og en førtidspension. Men erfaringerne viser, at selv mennesker med mange års kontanthjælp og en rodet tilværelse kan hjælpes ind på arbejdsmarkedet, så selvfølgelig nytter det. Derfor finder regeringen det vigtigt, at vi for alle – uanset om arbejdsevnen er lille eller stor – har fokus på et arbejde.

Dertil kommer initiativet ”**Fælles ansvar II**”, hvor der sættes ind med en målrettet indsats i forhold til de allersvageste og fokus skal fastholdes på denne målgruppe. Indsatsen er baseret på individuelle løsninger, der modsvare de konkrete behov hos den enkelte.

Ansvar for, at der rent faktisk ydes en relevant indsats over for de svagest stillede, ligger hos kommunerne, og regeringen vil naturligvis fastholde kommunerne på deres ansvar for at handle i forhold til de svagest stillede grupper.

Beskæftigelsesministeriet har ikke data, der kan belyse det af spørgeren efterlyste emne.”

Jeg kan henholde mig til beskæftigelsesministerens svar og tilføje, at jeg ikke finder det formålstjenligt at iværksætte en undersøgelse, der eventuelt vil kunne finde frem til forløb af den beskrevne karakter i perioden 2002 til 2006.

Eva Kjer Hansen

/Charlotte Kruse Lange